

В деня, в който Клеър бе приета в Стъклената къща, някой ѝ открадна прането.

Клеър пъкна ръка в скапаната разнебитена пералня, но напипа само влажните гладки стени на барабана и като безвкусна шега – най-грозния чифт бельо, което имаше, плюс един къс чорап. Тя, разбира се, бързаше – на последния етаж на Хауърд Хол, където бяха най-евтините и най-овехтели стаи в най-евтиното и най-овехтяло общежитие, имаше само две перални. Две перални, две сушилни, и си направо късметлия, ако поне едната работи и не ти глъгне монетите. Забрави за връщане на ресто от банкноти. Не бе виждала машината да работи с банкноти, поне не през последните шест седмици, откакто пристигна да учи тук.

– Не – изстена тя на глас и се подпря на пералнята, за да надникне в тъмната, тук-там ръждива вътрешност. Миришеше на мухъл и на евтин прах за пране. Даже и по-щателният оглед не помогна.

Един скапан чифт бельо, оръфано по шевовете. И един къс чорап.

Нямаше го всичкото бельо, което бе носила през последните две седмици. Всички дрехи, които всъщност ѝ харесваше да носи.

– Не! – изкрещя Клеър в барабана на пералнята, ехото се върна, тя се отдръпна и силно ритна пералнята във вдлъбнатината, направена от всички разоча-

ровани студенти преди нея. Задушаваше се. Имаше и други дрехи, малко, но бяха за краен случай, от рода на „О, Боже, за нищо на света не искам да ме видят с това“. Твърде къси панталони, в които изглеждаше селяндурски, твърде големи и тъпи ризи, сякаш майка ѝ ги е избирала. Което си бе истина.

След последната поръчка пица и покупката на още някоя книга за часовете на професор Клулис Юлис, който още не бе решил какво ще преподава, ѝ бяха останали около триста долара, които трябваше да ѝ стигнат, мм... за месеци.

Предполагаше, че ако потърси, може да си намери някакви дрехи, за които няма да ѝ отидат всичките пари. В крайна сметка, центърът на Морганвил, Тексас, бе столица на магазините за евтини стоки. Ако допуснем, че намери нещо, което би се примирила да облече.

Мама каза, че ще стане така, помисли си тя. Трябва да мисля. Да запазя самообладание.

Клеър се строполи в оранжев пластмасов стол, тръшна раницата си на изтъркания балатум и зарови глава в шепи. Лицето ѝ гореше, тя трепереше, знаеше, просто знаеше, че ще се разплаче. Ще се разплаче като бебе, за каквото всички я смятаха, твърде малка, да е тук, и твърде малка, да е далеч от мама.

Гадно е да си умен, виж докъде те докарва.

Тя сподави хълцането си и се облегна, като се мъчеше да не се разплаче на глас (защото щяха да я чуят). Запита се дали да не звънне на мама и татко за още малко пари, или да използва кредитната карта, която бе „за спешни случаи“.

Тогавя видя бележката. Не точно бележка, по-скоро графити, но написаното на сивата тухлена стена над пералните бе за нея:

ДРАГА ТЪПАЧКЕ, НАМЕРИХМЕ БОКЛУК В ПЕРАЛНИЯ И ГО ИЗХВЪРЛИХМЕ В ШАХТАТА ЗА БОКЛУК. АКО СИ ГО ИСКАШ, СПУСНИ СЕ ДА СИ ГО ВЗЕМЕШ.

– По дяволите – пое си дъх Клеър и пак примигна, за да не потекат сълзите ѝ, този път по друга причина. Заслепяващ, глупав гняв. *Моника*. Е, Моника и моникоподобните ѝ приятелки. Защо все ставаше така, че готините подлярки винаги движеха на тумби, като хиени? И защо, при тези лъскави коси, дълги загорели крака и с повече пари, отколкото счетоводителите на бащините им фирми имаха, се заядоха точно с нея?

Отговорът ѝ бе известен.

Направи Моника на глупачка пред приятелите ѝ и пред някои от готините по-големи колежани. Не че бе особено трудно. Просто минаваше и чу Моника да казва, че Втората световна война била „оная тъпа Китайска война“.

И съвсем импулсивно каза:

– Не е така.

Абсолютно всички, които се бяха излегнали по канпета във фойето на общежитието, я погледнаха с такава искрена изненада, сякаш автоматът за безалкохолни напитки е проговорил, Моника, нейните приятели и трима от суперготините по-големи момчета от другото общежитие.

– Втората световна война – впусна се в подробности тя, изплашена и несигурна как да се измъкне от създалата се ситуация. – Ами, исках да кажа, че не става дума за Корейската война. Тя е била по-късно. Втората световна е била с германците и японците. Нали сте чували за Пърл Харбър?

И всички погледнаха Моника и се засмяха, а Моника се изчерви... не много, но достатъчно, за да развали идеалния си грим.

– Да запомня да не купувам есета по история от теб – каза най-готиното момче. – Кой тъпанар не знае това? – Въпреки че Клеър беше сигурна, че всъщност никой от тях не знае. – Китайска, да бе!

Клеър видя гнева в очите на Моника, бързо при-

крит със смях и флиртуване. За момчетата Клеър отново не съществуваше.

За момчетата тя бе абсолютно непозната и адски нежелана. Цял живот се бореше с това. Да си умна, дребна и с обикновена външност не е печелившата карта в живота, трябва да се бориш за всяко нещо. Все някой ти се присмива, бие те или те пренебрегва, или всичко това, взето заедно. Като дете мислеше, че да ти се присмиват е най-лошото нещо, но след първите два конфликта в училищния двор, побоят се изкачи на първо място. През по-голямата част от краткия ѝ, двугодишен опит в гимназията пренебрежението беше далеч по-лошо. Тя постъпи в гимназията година преди останалите и завърши година преди тях. Това не се хареса на никого.

Освен на учителите.

Проблемът бе, че Клеър наистина обичаше училището. Обичаше книгите, четенето и ученето на разни неща – е, разбира се, не висша математика, но почти всичко друго. Физика. Кое нормално момиче обича физика? Откачалките. Онези, които нямат шанс да станат готини.

А честно казано, какво е да си готин? Това е смисълът на живота. Както Моника доказа, когато Земята спря да се върти за няколко секунди около нея, за да забележат всички Клеър, но после отново се завъртя около хубавиците.

Не е честно! В гимназията се впрегна и си скъса задника от учене. Дипломира се с пълно отличие, изкара достатъчно висок успех на зрелостните изпити, за да кандидатства за прием в престижните колежи, в прочутите, там, където да си умница и особнячка, не бе непременно недостатък. (Но, разбира се, в тези училища вероятно също имаше готини, високи и дългокраки умници и особнячки).

Нямаше значение. Мама и татко само хвърлиха поглед на купчината възторжени одобрителни отговори

от университети като Техническият институт на Масачусетс, Калифорнийския технически институт и университета Йейл, и твърдо отказаха. В никакъв случай шестнайсетгодишната им дъщеря (почти седемнайсет, както все настояваше тя, макар че не бе права) нямаше да хукне да учи на цели 3000 мили от дома. Или поне не веднага (Клеър неуспешно бе опитвала да им внуши идеята, че нищо не би съсипало академичната ѝ кариера така, както ако се прехвърли в някое от тези учебни заведения от Тексас Прегри Юнивърсити, познат просто като ТПЮ.)

И ето я сега, забита на тоя тъп последен етаж в тъпото общежитие, в тъпия колеж, където осемдесет процента от студентите се местеха след първите две години, или прекъсваха, а моникоподобните крадяха мокрото ѝ пране и го хвърляха в шахтата за боклук само защото Моника не си правеше труда да научи нещо за една световна война, достатъчно значима, за да се отбелязва с римска цифра.

Не е честно – негодуваше тя. *Имах план! Истински план!* Моника спеше до късно, а тя бе станала рано само за да изпере, докато купонджийте още спят непробудно, а усърдните студенти бяха заминали на занятия. Реши, че може да остави прането за няколко минути и междувременно да си вземе един бърз душ – друго страшно преживяване, – но не бе ѝ хрумнало, че някой може да направи нещо толкова долно.

Като преглътна хълцането си, тя отново забележа колко тихо е тук горе. Страховито и безлюдно – половината от момчетата спят, а другата половина ги няма. Дори когато бе претъпкано и шумно, общежитието си оставаше злоещо. Старо, разнебитено, изпълнено със сенки, ъгли и местенца, където подлярките се спотайват. Всъщност това описание важеше за целия град. Морганвил беше малък, стар и пращен град, изпълнен със злоещи дребни странности. Като напри-

мер факта, че уличното осветление работеше през половината от времето и лампите бяха твърде далеч една от друга, когато светеха. Или твърде щастливото изражение на хората в магазините на студентския град. Ужасно щастливи... Или например факта, че въпреки прахоляка, целият град бе чист – без боклуци, без графити, без просяци в малките улички.

Странно.

Тя почти чуваше майка си да казва:

– Мила, просто си на непознато място. Всичко ще се оправи. Старай се повече.

Майка ѝ все така говореше и Клеър се стараяше да не показва колко ѝ е трудно да следва съветите ѝ.

Е, можеше само да се опита да си върне нещата.

Клеър преглътна още няколко пъти, избърса очите си, надигна тежката раница и я метна през рамо. Загледа се в мокрите бикини и в чорапа, които стискаше в дясната си ръка, после бързо дръпна ципа на предния джоб на раницата и ги напъха вътре. Боже, ако тръгне да ги разнася така, това ще унищожи цялото самообладание, което ѝ е останало.

– Ха! – чу се нисък, самодоволен глас от отворената врата срещу стълбите. – Я вижте кой е тук. Клошарката.

Клеър застина, с ръка на ръждясалия железен парапет. Вътрешният ѝ глас ѝ подсказваше да бяга, но той винаги я съветваше така: „Бий се или бягай“ – бе го прочела в книгите. Бе уморена от бягане. Обърна се бавно, докато Моника Морел излизаше от стаята – не нейната, отново бе влязла с взлом в стаята на Ерика. Постоянният ѝ антураж – Дженифър и Джина, също излязоха и заеха позиции от двете ѝ страни. Бойци с джапанки, плитки джинси и с френски маникюр.

Моника зае предизвикателна поза, нещо, в което много я биваше, и Клеър трябваше да ѝ го признае. Висока почти метър и осемдесет, с дълга, черна лъс-

кава като атлаз коса и с големи сини очи, подчертани с подходящо количество очна линия и спирала. Идеална кожа. Лице с овал на модел, с високи скули и сочни устни. И ако това бе тяло на модел, то можеше да се сравни с моделите на Виктория Сикрет – само плавни извивки.

Беше богата, беше хубава, но доколкото Клеър разбираше, това не я правеше щастлива. Онова, което сега всъщност придаваше блясък на тези големи сини очи, бе идеята да потормозят Клеър още малко.

– Първият ти час не е ли започнал вече? – запита Моника. – Или поне първият ти цикъл?

– Може би търси дрехите, които бе оставила тук – добави Джина и се засмя. Дженифър също се засмя. Клеър можеше да се закълне, че очите им, красивите им искрящи очи, просто блестяха от радост, че я карат да се чувства гадно.

– Помиярка.

– Дрехи? – Моника скръсти ръце и се престори, че мисли. – Имаш предвид ония парцали, които изхвърлихме? С които беше задръстила пералнята?

– Да, точно така.

– Не бих ги облякла дори на тренировка.

– В такива дрехи не бих чистила и мъжката тоалетна – изтърси Дженифър.

Подразнена, Моника се обърна и я сръга.

– Да бе, ти знаеш всичко за мъжката тоалетна, нали? В девети клас не оправи ли Стийв Гилеспи в тоалетната? – Тя изимитира смукане и всички отново се засмяха, макар Дженифър да имаше сконфузен вид. Клеър усети, че страните ѝ пламват, въпреки че този път обидата не бе за нея. – За бога, Джен, Стийв Гилеспи! Затваряй си устата, ако не можеш да измислиш нещо, с което няма да се изложиш.

Дженифър, разбира се, насочи гнева си към по-безопасна мишена. Клеър. Тя се спусна и блъсна Клеър назад, към стълбите.

– Върви вече да си вземеш тъпите дрехи! Писна ми да те гледам, с тая бледа кожа...

– Да бе, малката, да си чувала за слънце? – Джина направи гримаса.

– Внимавай какво говориш – озъби се Моника, което беше странно, защото и трите имаха най-хубавия тен, който можеш да си купиш.

Клеър се опита да запази равновесие. Тежката раница я дърпаше надолу и тя сграбчи парапета. Джен отново ѝ налетя и заби дланта си силно и болезнено в ключицата на Клеър.

– Престани! – извика Клеър и отблъсна ръката на Джен. Силно.

Последва секунда пълно мълчание, после Моника много тихо каза:

– Ама ти току-що удари приятелката ми, тъпа кучко? Мислиш ли, че ще ти се размине, ако ги вършиш такива тук?

Тя пристъпи и зашлеви Клеър през лицето толкова силно, че го разкървави, и пред очите на Клеър заиграха пламъци; всичко почервения и пламна.

Клеър пусна парапета и на свой ред зашлеви Моника през сочните устни, и за нищожна част от напрегнатата секунда се почувства добре, но Моника изсъска като опарена котка, а на Клеър ѝ стигна времето само да си помисли: *По дяволите, не биваше да го правя.*

Не видя приближаващия се към нея юмрук. Дори не почувства удара, само изпита объркване и смут, но тежестта на раницата на рамото ѝ я дърпаше и тя залитна.

Почти успя да се задържи, но със злобна усмивка Джина се протегна и я бутна надолу по стълбите; след нея остана само празно пространство.

Удари се във всяко стъпало до самия край на стълбите. Раницата ѝ се отвори и книгите се разпиляха, докато тя се търкаляше надолу, а отгоре Моника и

моникоподобните се заливаха от смях, дюдюкаха и се поздравяваха, но тя виждаше само откъслечни резки движения, като от стопкадри на филмова лента.

Сякаш измина цяла вечност, преди да тупне и спре на пода, но главата ѝ се удари в стената с отвратителен тъп звук и всичко потъна в мрак.

В този мрак тя запомни още нещо – гласа на Моника с тих и злобен шепот:

– Довечера. Ще си го получиш, откачалка такава. Ще се погрижа.

Сякаш бяха минали само няколко секунди, но когато дойде на себе си, до нея бе коленичил някой, не Моника или някоя от маникюрената ѝ мафия, а Ерика, която живееше на горния етаж, през четири стаи от Клеър. Ерика изглеждаше напрегната, бледа и изплашена и Клеър се опита да се усмихне, защото така се прави, когато някой е изплашен. Не усещаше болка, преди да се размърда, но после главата ѝ щеше да се пръсне. Усети жестока болка в темето и когато се протегна да докосне мястото, напипа твърда буца. Но кръв нямаше. Заболя я повече, когато натисна мястото, но не до такава степен, че да извика „О, Боже, фрактура на черепа!“, или поне се надяваше да не е така.

– Добре ли си? – запита я Ерика, като безпомощно размахваше ръце във въздуха, докато Клеър с мъка се изправи до седнало положение и се подпря на стената. Клеър крадешком хвърли поглед към стълбите зад гърба ѝ и ги огледа от горе до долу. На хоризонта не се виждаше Моника. Никой друг не бе излязъл да види какво става – повечето се страхуваха да не се забъркат в някоя каша, а на останалите просто не им пукаше.

– Да – каза тя и неуверено се засмя. – Май се спънах.

– Трябва да отидеш до лечебницата. – В колежа наричаха така университетската клиника. – О, Боже, май ти трябва линейка или нещо такова.

– Не, не, добре съм. – Щеше ѝ се да е така, и ма-

кар че цялото тяло адски я болеше, изглежда, нямаше нищо счулено. Клеър се изправи на крака, примигна от болката в глезена и си взе раницата. От нея се изсипаха тетрадки. Ерика сграбчи няколко и ги напъха обратно, после пъргаво изтича по стълбите и събра разпилените учебници.

– По дяволите, Клеър, трябва ли ти всички тия глупости? По колко часа имаш на ден?

– Шест.

– Ти си луда! – След като свърши доброто си дело, Ерика отново възприе неутралното отношение, което всички негоднини момичета в общежитието бяха проявили към нея. – По-добре иди на лекар, сериозно говоря. Изглеждаш ужасно!

Клеър лепна една усмивка на лицето си и я задържа, докато Ерика се изкачи по стълбите и започна да се оплаква, че ключалката на вратата на стаята ѝ е счупена.

Довечера – Моника се бе навела и прошепнала, – *ще си го получиш, откачалка такава!* Не бе извикала никого и не се бе опитала да разбере дали Клеър не си е счупила главата. Не ѝ пукаше, ако Клеър умре.

Не, не е вярно. Проблемът е, че даже ѝ се искаше Клеър да бе умряла.

Клеър усети вкус на кръв. Устната ѝ бе счепена и кървеше. Тя избърса кръвта с опакото на ръката си, после с края на тениската и се сети, че има само нея за обличане. *Трябва да сляза в мазето и да си взема дрехите от боклука.* Мисълта да слезе долу сама, да отиде където и да е сама в това общежитие, изведнъж я ужаси. Моника чакаше. А другите момичета нямаше да се намесят. Дори Ерика, която бе най-милата в цялото общежитие, се страхуваше да застане открито на нейна страна. По дяволите, те тормозеха и Ерика, но тя вероятно се радваше, че се появи Клеър и сега отнася най-гадният тормоз. Това тук не приличаше на от-

ношението към нея в гимназията, където получаваше презрение и понякога жестокости – това бе по-лошо, много по-лошо. А тук дори нямаше приятели. Ерика бе най-добрата, която бе успяла да си намери, но Ерика се тревожеше повече за счупената си врата, отколкото за счупената глава на Клеър.

Бе сама. И, за разлика от преди, сега се страхуваше. Бе много, много изплашена. Това, което бе видяла в очите на мафията на Моника, не бе просто обичайната ленива заплаха на готините момичета към безличните. Бе по-лошо. И преди я бяха блъскали, щипали, спъвали, подло осмивали, но тези повече приличаха на лъвици, готови да убият плячката.

Ще ме убият.

Тя заслиза разтреперана по стълбите, всяка крачка ѝ причиняваше ужасна болка, и се сети, че бе ударила Моника толкова силно, та остана следа.

Да. Ще ме убият.

Ако на идеалното лице на Моника се появи синина, и съмнение не можеше да има.